A NYAXIA KORONÁI-SOROZAT

CARISSA BROADBENT

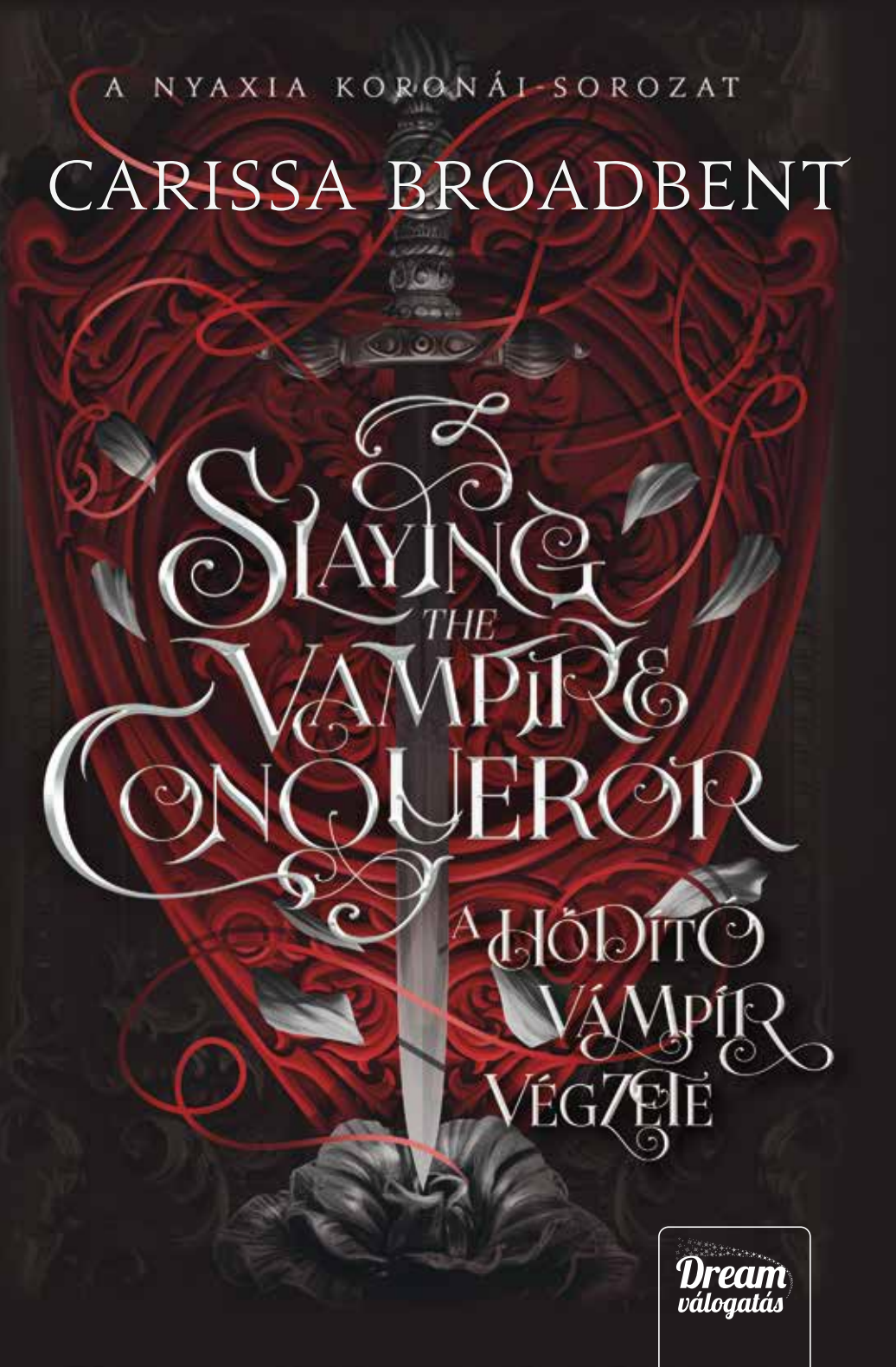

Dream válogatás

Azt a parancsot kapta, hogy végezzen a férfival. Nem számított rá, hogy majd a saját szíve árulja el.

Sylina mindent feláldozott az istennőjéért – a lelkét, a szabadságát, még a szemét is, hogy érzékelhesse a Sors elrejtett szálait. A Sors Istennőjének szolgálatában elárvult utcagyerekből precíz gyilkossá vált, akinek leghőbb vágya letaszítani trónjáról a zsarnok királyt. Ám amikor az ország partjaira egy brutális vámpírhódító érkezik, Sylinának ezzel az új, veszedelmes ellenféllel kell szembenéznie. Fontos küldetést kap: be kell épülnie a hódító seregébe, el kell nyernie a bizalmát… aztán pedig meg kell ölnie a férfit.

Atrius rémisztő harcos, aki megállíthatatlanul tör előre Glaeán keresztül. De ahogy a férfi közelébe kerül, Sylina megismeri sötét és megdöbbentő múltját, ami megidézi saját elfeledett életének árnyait.

A parancs, amit Sylina kapott, egyértelmű: a hódító nem maradhat életben. De ahogy egyre több vér folyik a háborúban, és a vonzalmuk átcsap perzselő szenvedélybe, egyre erősebbé válik a Sylina és Atrius közötti kapocs. A kapocs, amit a nő esküje megtilt. A kapocs, ami miatt mindent elveszíthet.

Dream válogatás

CARISSA BROADBENT

nagyjából kilencéves kora óta zaklatta kíméletlenül komor történetekkel a tanárait és a szüleit. Azóta meséi (kissé) kevésbé nyomasztóak és (remélhetőleg sokkal?) olvashatóbbak lettek. Most már fantasyregényeket ír, vagány női hősökkel és nagy adag romantikával fűszerezve. Férjével, fiával és egy örökké szkeptikus macskával él Rhode Islanden.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.carissabroadbentbooks.com
www.facebook.com/DreamValogatas
www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream válogatás

„Ha követitek ezt a sorozatot, akkor szerintem ez egy kötelező olvasmány! Higgyétek el, nem akarjátok kihagyni a két főszereplő hihetetlen történetét, ami minden várakozásomat teljesen felülmúlta. Alig várom, hogy lássam, hova visz minket a szerző legközelebb!”

Goodreads

„Ez a könyv mindent hoz, amit Nyaxia világában szeretünk: a brutális szépségét, az erkörcsileg erősen megkérdőjelezhető karaktereket, a mámorító szenvedélyt és a friss, egyedi vámpírromantikát, amely beléd mar, és nem enged el. Carissa Broadbent újraírta a szabályokat, én személy szerint teljesen megvadultam tőle.”

Amazon

„Egy újabb győztes Broadbenttől.”

Publishers Weekly

„Nagyon élveztem ezt a regényt, amely önállóan is működik, és mégis szépen illeszkedik a Nyaxia koronái-sorozatba. Ez egy akciódús történet, lelkesen faltam az oldalakat, és igazán remélem, hogy a sorozat előrehaladtával ismét találkozunk még a főszereplőkkel.”

Barnes&Nobles

Dream válogatás

CARISSA BROADBENT

A NYAXIA KORONÁI-SOROZAT

SLAYING THE VAMPIRE CONQUEROR

A HÓDÍTÓ VÁMPÍR VÉGZETE

részlet

Dream válogatás

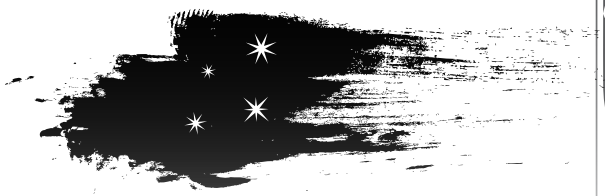

ELSŐ FEJEZET

Többé már nem hiányzott a látás, eme tökéletlen módja annak, hogy érzékeljük a minket körülvevő világot. Nem volt több egy mankónál. Amit helyette kaptam, az sokkal hasznosabb.

Vegyük például ezt a pillanatot – ezt a pillanatot, amikor a hátamat a falnak simítva, a kezemben tőrt tartva vártam arra, hogy megölhessem a túloldalon lévő férfit.

Ha csakis a látásomra hagyatkoznék, kénytelen lennék a nyakamat nyújtogatva kilesni az ajtón. Kénytelen lennék megkockáztatni, hogy észrevesznek. Kénytelen lennék mindössze az alapján cselekedni, amit ki tudok venni a sötétben a férfiból és a szeretőjéből; hunyorogva nézni a vonagló testhalmot, és így rájönni, mi lenne a legjobb lépés.

Tökéletlen megközelítés. Túl sok a hibalehetőség. Borzalmas módja a munkának.

Ehelyett *éreztem. Érzékeltem.* A szálak varázslatán át továbbra is tisztában voltam a fizikai világ határaival – a környezetem színével és alakjával, egy arc vonásaival, a fény hiányával vagy jelenlétével –, azonban ennél sokkal többel is bírtam. Ami létfontosságú a munkámban.

A célpontom egy ifjú nemesember volt. Hat hónappal ezelőtt meghalt az apja. Alig pár héttel azután, hogy megkapta az apja jelentős városi birtokának kulcsait, a férfi arra használta újsütetű gazdagságát és hatalmát, hogy lopjon a néptől, és segítsen a pythorakirálynak még nagyobb gazdagságra szert tenni.

Esszenciája most csak úgy tocsogott a vágytól. Az Arachessen tagjai nem voltak képesek mások gondolataiban olvasni, vagyis nem igazán, de nem is kellett látnom a férfi gondolatait. Mégis mi hasznom lett volna a gondolataiból, amikor láttam a szívét?

– Még! – nyögte egy női hang. – Kérlek, még!

A férfi motyogott valamit feleletként, szavait azonban elnyelte a nő haja, akinek a vágya őszinte volt. A lelke csak úgy reszketett és lüktetett tőle – gyönyöre megugrott, ahogy a férfi szöget váltott, az ágyra nyomva őt. Egy röpke pillanatra, nem tehettem róla, elkapott a féltékenység, amiért ennek a kígyónak jobb szex jutott, mint nekem.

Ám aztán gyorsan el is űztem ezt a gondolatot. Az Arachessen tagjainak nem volna szabad meggyászolniuk azon dolgokat, amiket feladtunk istennőnk nevében – Acaeja, a Sorsszövő, az Ismeretlen Őrzője, a Boszorkányság Anyja nevében. Nem gyászolhattuk meg a látásunkat, az önrendelkezésünket, testünk áldozatként lemetszett darabkáit. És nem, a szexet sem gyászolhattuk meg.

Azt kívántam, bárcsak igyekeznének.

Hátamat a falnak nyomtam, és a fogaim közt frusztráltan kifújtam a levegőt. Pislogtam egyet, mire a pilláim megrebbentették szemfedőm anyagát.

{Most?}

Raeth hangja rettentően csendes volt a tudatom határán – mivel lent volt a földszinten, közel a parti ház bejáratához, már majdnem kívül esett a Szálsuttogás hatókörén. Amikor megszólalt az elmémben, éreztem az óceán szelének halovány visszhangját, ahogy az Raeth arcát cirógatta.

{Még nem}, feleltem.

Éreztem Raeth bosszúságát.

{Nem tudom, mennyi időnk maradt. El van foglalva, nem igaz? Intézd el, aztán húzz onnan, mielőtt ismét figyelni kezd.}

Ó, nagyon is el volt foglalva. Most már nem csak a nője hangoskodott – a férfi nyögései visszhangot vertek a mögöttem lévő falról.

Nem feleltem rögtön.

{Sylina…}, kezdte Raeth.

{Meg akarom várni, hogy a lány elmenjen.}

Mint ahogy azt előre tudtam is, Raeth horkantott erre egyet.

{Megvárni, amíg a lány elmegy? Ha olyan sokáig vársz, valaki észre fogja venni, hogy valami nincs rendjén.}

Összeszorítottam a fogamat, és nem feleltem, engedve, hogy Raeth Szálsuttogása a semmibe vesszen célpontunk lelkes orgazmusának hangjai közepette.

A Szélsuttogás rettentő hasznos dolog volt. Olyan kommunikáció, amit nem lehetett kihallgatni, ami éppen úgy túlszárnyalta a hangot, mint ahogy mi is túlszárnyaltuk a látást. A Szövő ajándéka volt, méghozzá olyan, amiért nagyon is hálás voltam.

…Azonban gyűlöltem, hogy hála neki sohasem tehettem úgy, mintha nem hallottam volna valamit.

{Sylina!}

{Lehet, hogy nem tudja}, mondtam társamnak.

Azt, hogy mi a férfi. Hogy kicsoda. Hogy mit művel, és kiért teszi.

Egy cseppet sem zavart, hogy meg kell ölnöm a nemest. A kelleténél nagyobb örömre is lelek majd azt érezve, ahogy a jelenléte elsorvad, és meghal alattam – és mindez az én kis titkom lesz, a bűnös élvezetem. Azonban a lány…

Raeth megvető horkantása ismét ott rezonált kettőnk közt.

{Tudja.}

{A lány…}

{Ha baszik vele, akkor tudja. Ha meg nem, akkor borzalmas ízlése van a férfiak terén. Mégis mit számít?}

És aztán megéreztem.

Hirtelen dörrenés hasított a levegőbe. Egy hang, igen, egy távoli *BUMM* – a hang azonban semmi volt az érzéshez képest, ami akkora erővel szaladt végig az élet fizikai világ alatt futó szálai mentén, hogy azok beleremegtek.

Mozdulatlanná dermedtem.

A célpontom és kedvese félbehagyták szeretkezésüket.

– Ez meg mi volt? – suttogta a nő.

Többé azonban már nem rájuk figyeltem. Így nem, hogy a vibrálás ereje és Raeth szótlan riadalma lassan elmosta őket, terjengő vértócsaként haladva felém.

{Raeth?}

Semmi.

{Raeth? Ez meg mi volt?}

Zavar. Félelem. Éreztem, bár egyre fakult, mivel a társam minden bizonnyal ellépett az ajtótól – aztán már futott is ki egyenesen a város utcáira.

{Raeth!}

Mostanra azonban hatótávolságon kívülre került. Mindössze halovány rezgéseket éreztem az irányából.

Mármint amíg meg nem hallottam a sikolyát.

Az Arachessen tagjainak semmilyen körülmények közt nem volt szabad feladni egy küldetést, még azért sem, hogy megmentsük egy Nővérünk életét. Azonban minden csepp belém nevelt kötelességtudat elszállt belőlem abban a pillanatban, hogy megéreztem Raeth zsigeri és emberi rettegését, ami olyan módon volt ismerős, amit sosem lennék hajlandó hangosan beismerni.

Futásnak eredtem.

Le a márványlépcsőn, keresztül az újonnan ki-tudja-mitől ragadós csempepadlón, ki az ajtón, ahol pillanatokkal korábban még a Nővérem őrködött. Az óceán egyszerre sós és édeskés levegője az arcomba csapott.

És ezzel együtt jött a *jelenlétük* érzése.

A vámpír megszállóké.

Évtizedek múlva is emlékezni fogok erre a pillanatra. Arra, milyen érzés is volt pontosan, amikor földet értek. Romlott és átkozott varázserejüktől, amelynek nyomán

a levegőt olyan sűrű vérszag járta át, hogy majdnem öklendezni kezdtem, rosszullét tört rám.

Az Arachessen Nővéreit alaposan kiképezték minden egyes istenség varázserejére. Gyerekkorunktól kezdve mindenféle varázserőnek kitettek bennünket, akkor is, ha a testünk tiltakozott ellene, akkor is, ha az megperzselt és megtört minket.

Ez, ismertem fel rögtön, Nyaxia varázsereje volt. Az eretnek istennőé. A Vámpírok Anyjáé.

Több százan, talán több ezren, vetették magukat a partjainkra azon az éjjelen.

A hang hasztalan volt, a puffanások és sikolyok és az összezúzott kő nyögései úgy folytak egybe, mint egy zubogó vízesés. Egy pillanatra meg is vakultam, mivel annyi mindent érzékeltem egyszerre – minden esszencia, minden lélek egyszerre sikoltott.

Abban a pillanatban nem tudtam, mi is történik. Csak később értettem meg igazán, minek voltam ekkor a tanúja. Abban azonban biztos voltam, hogy ezt nem a pythorakirály tette. Ezek idegenek voltak.

{Raeth!}

Olyan távolra taszítottam a kiáltást a szálak mentén, amennyire csak tudtam, háló módjára hajítva társam irányába. És aztán ott, majdnem ahol a föld találkozott a tengerrel, megéreztem őt. Éreztem, ahogy szaladt – nem el a partmenti robbanások elől, hanem pont azok irányába.

Ne.

Idióta lány. Buta lány. Forrófejű. Türelmetlen.

Futva megindultam felé.

{Raeth! Vonulj vissza!}

Raeth azonban nem hallgatott rám.

Egyre közelebb kerültem hozzá, törött kőlapokat és a valaha érzett legfurcsább tűz lángcsóváit kerülgetve – nem forró volt, hanem hideg, fákat és épületeket emésztett fel. A fejem lüktetett, a varázserőm üvöltött a megerőltetéstől, amiért kénytelen voltam folyamatosan, újra és újra betájolni magam.

Azonban egyetlen lépést sem tévesztettem el.

Raeth a parton volt. A dokkoknál. Számtalan jelenlét vette őt körbe – olyan sok, hogy nehezemre esett elválasztani őket egymástól. Ember. Vámpír. Nem tudtam megszámolni őket. Túl sokan voltak. És még többen jöttek. Tengeri tajték és mágia és robbanóanyagok és olyan vérszomjas harag hullámában ömlöttek a partra, hogy éreztem, amint az az ereimben lüktet.

{Sylina!}

Asha hangja éles volt, ahogy szólított engem. Még egy csepp félelem is felcsendült benne.

Korábban még sohasem éreztem a parancsnokom félelmét.

Korábban még ellent sem mondtam neki soha.

Ám Raeth ebben a pillanatban felsikoltott. A levegőbe a sötét mágia egy újabb robbanása hasított, olyan erőteljes, hogy amikor elhalványodott, a földön térdelve találtam magam, miközben a móló szilánkjai a húsomba martak.

Raethnek pedig egyszerűen nyoma veszett.

Nehéz leírni, milyen érzékelni egy Nővér halálát. Nem láttam őt. Nem hallottam a hangját. Azonban amikor egy másik Arachessen-tag közelében vagy, egyszerűen úgy érzed őt, mint amikor az ember érzi valaki más testének melegét – a Nővéred minden egyes szála a tieidhez kapcsolódik.

Aztán mindez egyszeriben semmivé lett.

A holtaknak nincsenek szálai.

Raeth színe lila volt. Néha, amikor boldogság vagy izgalom töltötte el, egy kicsit melegebbnek tetszett, felvette az öröm ragyogó, rózsaszín árnyalatát. Néha pedig, amikor borongós kedvében volt, hűvösebbé vált, mint a viharfelhők napnyugtakor.

Most azonban semmivé lett, mindössze egy lyuk maradt mindannyiunkban ott, ahol Raethnek lennie kellett volna. Furcsa, ez milyen zsigeri módon emlékeztetett egy másik halovány emlékre. Egy emlékre, amivel nem is lett volna szabad bírnom, arról, milyen végignézni, ahogy egy életet könyörtelenül elragad a háború.

Asha is érezte ezt. Hát persze hogy érezte. Bárhonnan éreznénk.

{Engedd el őt!}, mondta Asha ismét. *{Jöjj vissza! Távoznunk kell, méghozzá most. Majd valamikor máskor bevégezzük a feladatunkat.}*

A feladatunkat? Mégis kit érdekelt most egy kis petyhüdt farkú nemesember?

Fontosabb célpontom volt.

Mivel ott állt előttem *ő*.

Még a vámpírok és a mágia fergetegében is kitűnt a tömegből. A jelenléte mindegyikőjükénél nagyobb volt, kész gravitációs erő. Minden egyéb – a számtalan lélek, a tajték szürkéje, az éjszaka hidege – díszes keretbe foglalták őt, mintha az univerzum egyszerűen hozzá igazította volna magát, ahogy a férfi kiemelkedett a habokból.

Még akkor is, a káosz közepette és szinte semmit sem tudva, tisztában voltam vele, hogy valami halálosnak és lenyűgözőnek és borzalmasnak vagyok a tanúja. Tudtam, attól a legelső pillanattól kezdve, hogy ő a vezér.

Ezek után a lelkembe égettem a jelenlétét. Minden egyes porcikáját. Minden egyes illatot, amit a háború felém sodort a tengeri fuvallatban. Még ekkora távolságból is éreztem küllemét a szálakon keresztül – azt, hogy drága ruhákat viselt, felettük pedig még azoknál is drágább páncélt. A haja hosszú volt, és megcsillant rajta a holdfény, ahogy csapzott, sós tincsekben tapadt a vállára.

És persze ott voltak a szarvak. Éjfeketén álltak ki a homloka felső részéből és hajlottak hátra. Semmihez sem voltak foghatók, aminek korábban tanúja voltam. Minden bizonnyal valami sötét, ismeretlen mágia hozományai lehettek.

A férfit megátkozták. Bemocskolták. Ezt még ekkora távolságból is éreztem. És ahogy átlépett Raeth teste fölött, gondolkodás nélkül a hátamhoz nyúltam, és előkaptam az íjamat.

Előttem volt a tökéletes lehetőség. Egyetlen szál húzódott kettőnk közt, egyenesen a férfi szívéhez.

{Gyere ide vissza, Sylina!}, parancsolta Asha.

{Le tudom lőni.}

{Túl messze vagy.}

Nem voltam túl messze.

Hátrahúztam az ideget.

{Nem áldozhatok fel még egy Nővért!}, üvöltötte Asha – olyan erővel, hogy a szavaira összerezzentem, a fejem pedig majd kettéhasadt.

A férfi kilépett a partra. A kettőnk közti szál megfeszült. Éreztem, ahogy elfordítja a fejét. Éreztem, ahogy a tekintete megállapodik rajtam. Éreztem, ahogy a kettőnk közti kapocs beleremeg mérgező varázserejébe.

{Sylina, a Látóanya parancsolja*, hogy gyere vissza.}*

Le tudnám lőni.

Le tudnám lőni.

A kezem remegett. Minden csepp figyelmem arra összpontosítottam, hogy megszabaduljak mindenfajta érzékeléstől, hogy csakis rá fókuszáljak. Semmi más nem létezett.

Azonban a Látóanya metsző tekintete is rám irányult. Egyetlen Nővér sem mondott ellent a Látóanyának.

Leeresztettem az íjamat, és meghátráltam, belemenekülve a káosszal teli éjbe. Mire elértem Ashához, annyira kimerítettem a varázserőmet és az érzékeimet, hogy újra és újra megbotlottam az úton heverő kövekben. Tudtam, hogy büntetés vár rám az Öregtoronyban, de nem érdekelt.

Már ez is bőven elég büntetés volt. Ez a pillanat.

A pillanat, amikor elengedtem a férfit.

Még hosszú, hosszú időn át fogok rajta merengeni.

MÁSODIK FEJEZET

Amikor elveszik a szemedet, lassan teszik – naponta apránként, áldozatként bemutatva, nem pedig egyszerre.

A Látóanya azt mondta, így az többet jelent Acaejának. Egyetlen tett lehet hirtelen felindulás szülötte. Lehet meggondolatlan. Az viszont sohasem lehet meggondolatlanság, ha egy álló éven keresztül minden egyes nap úgy döntesz, odaadod a szemedet az istennődnek, és ezt minden egyes alkalommal komolyan is gondolod.

Korrekt egyezség volt. Az Arachessen, végül is, megmentett engem.

Tízéves voltam, idősebb, mint a legtöbben. Ennek akkor és azt követően is mindörökké fájdalmasan tudatában voltam – annak a tízévnyi életnek, ami elválasztott engem a Nővéreimtől. A legtöbben alig emlékeztek a beavatásuk folyamatára, és az idejövetelük előtti életüket sem tudták már felidézni. Nem ismertek mást, csakis az Arachessent és a Só Öregtornyot. Néha szántam őket, mert ha tisztában lennének vele, milyen is ezeken a falakon túl élni, még jobban szeretnék ezt a helyet.

Én szerettem. Én mindenre emlékeztem.

Elég idős voltam ahhoz, hogy emlékezzek rá, miképp égetett minden egyes csepp [szemembe hulló...] Marathine-kivonat. Elég idős voltam, hogy emlékezzek az ezt követő látomásokra. A látomásokra, amiktől megfeszülő izmokkal és az arcomra száradt könnyekkel riadtam fel az éjszaka közepén. És ami ennél is fontosabb, elég idős voltam ahhoz, hogy emlékezzek rá, hogy még a fájdalom is ölelésnek tűnik a kinti világhoz képest.

Az emberek azt hitték, annyira elzártan élünk, hogy nem halljuk mindazon dolgokat, amiket rólunk mondanak. Bolondság. Mindent hallottunk. Tudtam, hogy az emberek úgy beszélnek rólunk, mintha őrültek lennénk – mintha valami elképzelhetetlen áldozatot hoztunk volna meg. Ez azonban nem áldozat volt. Hanem egy csere: *Hunyd le a szemed, gyermekem, és meglátod az egész világot.*

Annak ellenére, amit az emberek hittek, nem voltunk vakok. Az élet világot átszövő szálai és az azokat illető, átfogó tudásunk mindent elárult nekünk, amit csak tudnunk kellett. Mindent és még annál is többet.

Legelőször a Látóanya maga volt az, aki fölém hajolt, és a kőasztalra szorította a karomat. Féltem akkor, bár elég okos voltam ahhoz, hogy tudjam, nem kéne. Még nem szoktam hozzá az Arachessen tagjainak látásához és lefedett szeméhez. Ahogy a Látóanya fölém hajolt, nem tudtam, hová is nézzek, úgyhogy szemkötőjének mély bíborszín selymére meredtem. A szája és az orra körüli halovány ráncok nem tompították ifjúságának felkavaró látványát.

– Mozdulatlannak kell maradnod, gyermekem – mondta. – Még a nagy fájdalom közepette is. Emlékszel rá, hogyan?

Kedveltem a Látóanya hangját. Lágy és gyengéd volt. Úgy beszélt hozzám, mintha mind a sebezhetőségemet, mind az éleseszűségemet tiszteletben tartotta volna, ami ritkaságszámba ment a felnőttek közt. Abban a pillanatban, hogy megismertem, tudtam, hogy bármit hajlandó lennék megtenni érte. Titkon az ő arcával képzeltem magam elé Acaeja istennőt.

– Megértetted, Sylina? – kérdezte, amikor nem feleltem.

Ekkor szólított először ezen az új néven. Jó érzés volt hallani, olyan, mintha éppen akkor invitáltak volna be egy ajtón.

Kiszáradt szájjal bólintottam.

– Igen. Megértettem.

Már akkor is tudtam, hogy ez egy újabb próbatétel. Egyszer azelőtt is próbára tettek, hogy beengedtek volna a Só Öregtoronyba. Azon képesség, hogy az ember bírja a fájdalmat, elengedhetetlen volt. Nekem jól is ment. Ezt a Nővéreknek is megmutattam, a törött ujjaimmal bizonyíthattam. Még évtizedekkel később is elöntött kissé a büszkeség, amikor megérintettem a bal kezemet.

A Látóanya lemosolygott rám, majd biccentett a mellettem álló Nővérnek.

Amikor végeztünk, az arcom könnyekben ázott, a torkom pedig vérrel volt tele – mivel úgy a nyelvembe haraptam, hogy utána egy hétig képtelen voltam szilárd ételt enni.

De megérte. Később elmondták, hogy én voltam az egyetlen újonc, aki még csak meg sem pisszent.

TÖBBÉ MÁR ÉSZRE SEM VETTEM a Látóanya szemkötőjét, mivel csakúgy, mint az összes többi Nővéremnek, nekem is megvolt a sajátom. Ma este a vörös kendőmet viseltem, ami ugyanabban az árnyalatban játszott, mint az a darab, amit a Látóanya is viselt azon a napon, amikor fölém hajolt, tizenöt évvel korábban. Véletlen egybeesés, amit én is csak most fogtam fel, ahogy ott ültem a gyülekezőasztalnál a Nővéreimmel, ujjbegyeimet a nagy, kör alakú asztal mentén végighintett, darabos sóhalomba mélyesztve. Negyvenen gyűltünk itt össze, mindannyian a sóba nyomva kezünket – ez alapozta meg az egymással és a Szövővel, a Sors

Asszonyával, Acaeja istennővel való kapcsolatunkat, akinek mind esküvel fogadtunk örök hűséget.

Azonban fájdalmasan tudatában voltam az üres székeknek. Az előző gyűlésünk óta, amire akkor került sor, amikor Ashával visszatértünk délről a megszállás kezdetének napján, még több lett belőlük.

Lehetetlen volt nem érezni a hiányukat. A töréseket a láncban, az érintetlenül maradt sószakaszokat.

Raeth az érkezésükkor veszett oda. Később Vima következett, aki Brelesben esett el. Egy újabb, a megszállóink által bevett város, egy újabb elveszített nővér.

A vámpírok gyorsan haladtak. Nem vesztegették az időt. Egyértelmű volt, hogy végső céljuk elfoglalni egész Glaeát – ugyan mi egyébért kezdtek volna a legdélebbi partvidéken, aztán indultak volna meg lassan északnak?

Így hát nem lepett meg, amikor a Látóanya megköszörülte torkát, és így szólt:

– A vámpírok bevették Vaprust.

Néma csend. Aztán mind megéreztük a félelem, a gyász hullámát a szálakon át.

A harmadik üres szék felé fordítottam a fejemet. Nem kellett megkérnem a Látóanyát, hogy árulja el az igazat. Egy ifjú Nővér, Yylene, azonban erőtlen hangon megszólalt:

– Amara?

A Látóanya hosszan kifújta a levegőt. Mind már azelőtt megéreztük a szomorúságát, hogy felhangzottak volna szavai.

– Amara odaveszett.

Yylene az ajkába harapott, és kissé az asztal fölé görnyedt. Még csak tizenhét volt. A veszteség mélyen megsebezte. Ugyanakkor viszont, úgy hiszem, mindannyiunkat mélyen megsebzett. Csak épp mi már megtanultuk, hogyan fedjük el a sebeinket más dolgokkal. Hogy öltsük össze őket következő feladatunk szálaival.

Az állkapcsom megfeszült, mire megpróbáltam a lélegzetemmel együtt kiereszteni a frusztrációmat, mielőtt azt

bárki más is megérezte volna. Még soha életemben sehol sem éreztem azt, hogy úgy megértettek, úgy elfogadtak volna, mint ennél az asztalnál – kapcsolatban állva az összes Nővéremmel, a Látóanyámmal, magával Acaeja istennővel.

Ám az elmúlt hetek alatt az, ami egykor kapcsolatnak érződött, kezdett fullasztóvá válni, ahogy egyre inkább nehezemre esett elfojtani azon szégyenletes gondolatokat, amiket nem lett volna szabad éreznem.

– Sikerült valami újat megtudnunk arról, hogy mit akarnak, Látóanya? – kérdezte Asha. Haloványan kielégítőnek találtam, hogy az ő szavaiban is hallottam, éreztem egy csepp haragot.

– Feltételezem – felelte a Látóanya szelíden –, le akarják igázni az országot.

Az obitraesiek – az Obitraes kontinensérőI, a vámpírok otthonából és Nyaxia, az eretnek istennő birodalmából származók. Obitraes három királyságból állt: az Árnyak Házából, az Éj Házából és a Vér Házából. Ezek folyton egymással acsarkodtak, de példa nélküli volt, hogy az emberi nemzetek földjére merészkedjenek – legalábbis koordinált támadás keretein belül. Márpedig ez? Ez aztán koordinált volt. Ez valódi hadsereg volt.

– Tudjuk, hogy a Vér Háza a legkiszámíthatatlanabb a vámpírnemzetek közül – mondta a Látóanya. – Jelen pillanatban lehetetlen lenne megmondani, miért lendültek támadásba.

– Nem küldtek hivatalos hadüzenetet? – kérdezte Asha.

– Nem. A Vér Házának királya nem szolgált hadüzenettel.

– Akkor ez a férfi, ez a parancsnok… lehet, hogy tőle függetlenül cselekszik?

– Nem tudhatjuk.

Ezen a ponton jól kivehető gyengeség csendült a Látóanya hangjában – tehetetlenség egy olyan asszonytól, aki sohasem volt tehetetlen. Gyűlöltem ezt hallani.

Egy hosszú pillanatig senki sem szólt.

– Meglehet, hogy végérvényben mindez egyfajta irgalmasság – mondta végül Asha lágyan. – Hadd pusztítsák csak el egymást! Talán így majd megritkul a csorda.

Asha felé kaptam a fejemet. Képtelen voltam visszanyelni a kijelentése által kiváltott felháborodás hirtelen hullámát.

A nyelvembe haraptam, közvetlenül a tízéves koromból visszamaradt, kiemelkedő hegszövetbe, egészen addig, amíg a fájdalom át nem vette a harag helyét.

Azonban elkéstem. Éreztem magamon a Látóanya tekintetét.

– Mit kívánsz mondani, Sylina?

– Semmit, Látóanya.

– Itt nem hangzanak el hazugságok.

Ez a mondat gyakran hangzott fel eme asztal körül, ahogy a sóba nyomtuk ujjbegyeinket – és talán igaz is volt, mivel sohasem tárulkoztunk fel úgy egymás előtt, mint itt, de ez még nem jelentette azt, hogy ne támadtak volna olyan gondolataink, amiknek elfogadhatatlan lett volna hangot adnunk. Amiknek még csak felmerülnie sem lett volna szabad.

Egyáltalán nem kellett volna felelnem.

A válasz viszont azelőtt kibukott belőlem, hogy megálljt parancsolhattam volna magamnak:

– Megannyi emberélet feláldozásával járhat, ha hagyjuk ezt megtörténni.

– Azt hittem, Sylina, hogy te aztán mindenkinél jobban tisztában vagy vele – szólt Asha olyan szánakozó hangon, hogy legszívesebben átugrottam volna az asztal fölött, hogy arcon csapjam őt –, hogy csakis Acaeja akarata, nem pedig a személyes érzéseink alapján cselekszünk.

Igen. Ez így igaz. A pythorakirály feldúlta az országunkat, állandósult háborús állapotban hagyva Glaeát saját, két évtizeddel ezelőtti hódítóhadjárata óta. Azonban még ez sem volt elég ahhoz, hogy cselekvésre bírja az Arachessent. Az Arachessen nem erkölcsi kérdések – a helyes és a helytelen valami kitalált mércéje – alapján hozott döntéseket,

bár a pythorakirály természetesen minden szempontból nézve helytelenül cselekedett. Ami még ennél is rosszabb, a Szövő feltárta előttünk, hogy a pythorakirály felborította a természetes rendet. Tettei letérítették világunkat annak pályájáról.

Az Arachessen így választotta meg ellenségeit. Acaeja akarata szerint. Az egyensúly alapján. Nem attól függően, mi volt gonosz vagy igazságos.

Ez azonban… ez olyan érzés volt…

– Acaeja nem gyűlöli Nyaxia gyermekeit – emlékeztetett engem Asha. – Meglehet, hogy támogatja is az inváziót. Az istenek néha szükségesnek érzik a tisztogatást.

– *A tisztogatást?* – bukott ki belőlem elfúló hangon, miután túl haragos voltam ahhoz, hogy megálljt parancsoljak magamnak.

– A haladás árát meg kell fizetni.

Mostanában eléggé hirtelen haragú voltam. Túlságosan hirtelen haragú. Főleg Ashával. Néha, amikor a hangját hallottam, csakis az csengett a fülemben, miképp hangzott, amikor parancsba adta, hogy vonuljak vissza.

Le tudtam volna lőni a férfit. Ezek a székek most nem lennének üresek.

És mégis tudtam, hogy igaza van. Nyaxia, a vámpírok anyja, az emberi istenek Fehér Pantheonjának ellensége volt. Kétezer évvel ezelőtt, amikor még csak fiatal, kisebb jelentőségű istennő volt, beleszeretett Alarusba, a Halál Istenébe, és nőül ment hozzá. Kapcsolatukat azonban a Fehér Pantheon többi tagja megtiltotta, aminek az lett a vége, hogy Alarust kivégezték. A haragos és gyászoló Nyaxia hátat fordított a többi istennek, és megteremtette a vámpírokat – egy olyan társadalmat, ami felett egymaga uralkodhatott. Most pedig a Fehér Pantheon istenei megvetették őt. Acaeja volt az egyedüli kivétel – az egyedüli isten, aki megtűrte Nyaxiát és az általa teremtett vámpírtársadalmat.

Nem állt jogunkban ítélkezni leigázónk felett.

Én azonban akartam. Ítélkezni akartam felette. Mindenki felett ítélkezni akartam, aki így elbánt egy várossal,

aki miatt ilyen érzés járt át, pont pont, ahogyan az otthonom esetében is annyi évvel ezelőtt.

Ez rossz Nővérré tett. Ezzel legalább tisztában voltam.

Az ember arckifejezését uralni egy dolog. De csakúgy, mint a látás, az arckifejezés is sekélyes lenyomata az igazságnak. A testem minden egyes izmát képes voltam kontrollálni, az arcizmaimat is beleértve – az aurám finom rezdüléseit azonban már jóval nehezebb volt irányítani, azok ráadásul minden eddiginél látványosabbaknak bizonyultak itt, a Nővéreim előtt.

Az aurám jelen pillanatban haragtól izzott. Haragudtam a hódítóra. Haragudtam Ashára, amiért azt merészelte állítani, hogy a férfi gyilkos hadjárata a nagyobb jót szolgálhatja.

És – mégis kit akartam becsapni? – haragudtam Ashára, amiért nem engedte, hogy leadjam azt a lövést.

{Szeretnél még mondani valamit, Sylina?}, kérdezte Asha Szálsuttogva, és olyan közel voltam hozzá, hogy visszavágjak…

{Elég!}

– Elég!

A Látóanya mindkét módon egyszerre szólt – a hangja betöltötte a levegőt és a szálakat.

Mindannyian elnémultunk. Összeszedtem magam.

– Sylinának igaza van – mondta a Látóanya.

A szemkötőm alatt szemöldököm megrándult meglepetésemben.

És elégedettségemben.

– Mi mindenkinél jobban tudjuk, hogy a gonosz megannyi arcot viselhet – folytatta. – Igen, a pythorakirály az ellenségünk. De ez még nem jelenti azt, hogy minden egyes ellenségének a barátunknak kell lennie. Ez a hódító valóban aggasztó.

Az aggasztó bárki más szájából erőtlen szónak tetszett volna. A Látóanyától azonban felért a kárhozattal.

– Szólt hozzád a Szövő, Látóanya? – kérdezte Yylene óvatosan.

A Látóanya egy hosszú pillanatig nem felelt. Aztán tenyerét a sónak nyomva felállt.

– Túl korai lenne megmondani, a Szövő hogy vélekedik. Azonban mindannyiunknak fel kell készülnie az előttünk álló sötét időkre. Ez, lányaim, igaz. Magunkba kell néznünk. Úgyhogy most menjetek, és készüljetek az esti felolvasásra!

Egyszerre mozdulva kifeszített tenyerünkkel mind végigsimítottuk az előttünk lévő asztalt, szétszórva a sót. Aztán felálltunk. Már éppen követtem volna a Nővéreimet kifelé a teremből, ám a Látóanya ekkor megszólalt:

{Te nem, Sylina. Te velem jössz!}

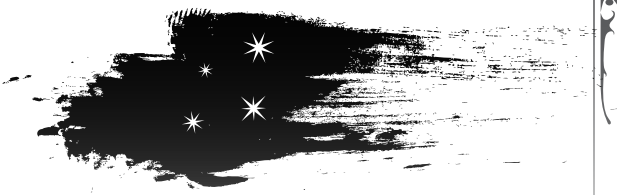

HARMADIK FEJEZET

A Só Öregtorony a hírnevét a Kelet-Glaea hegyei közti, köztudottan megközelíthetetlen területen elfoglalt helyével érdemelte ki. Az Öregtornyot körbevevő hegyek magasak voltak, ádázak, sűrűn állók és hihetetlenül hatásosak abban, hogy távol tartsák a kívülállókat. Még ha valakinek sikerült is az Öregtoronyra bukkannia – ami már önmagában nehéz feladat volt, figyelembe véve az Arachessen párját ritkító titoktartási képességeit –, gyalog átkelni a hegyeken szinte a biztos halált jelentette. A hegyek olyan közel magasodtak egymáshoz, hogy még a legmágikusabb utazás is – ami már önmagában rettentő ritka – lehetetlen és veszélyes vállalkozás lett volna ekkora távolság esetében. Hacsak az ember nem rendelkezett nagyon, de nagyon pontos koordinátákkal, jó esélye volt rá, hogy egy szurdokba zuhanjon. Ami egyszer meg is történt, nagyjából egy évszázaddal ezelőtt, amikor egy szegény, szerelembe belebetegedett varázsló megpróbálta követni szíve hölgyét az Öregtoronyba.

Igen, számtalan praktikus oka volt annak, miért ide emelték a Só Öregtornyot, pont oda, ahol a hegyek talál-

koztak a tengerrel, elzárva az építményt a világ többi részétől. És ezen okok közül egyik sem a táj szépsége volt.

Ettől függetlenül gyönyörű volt.

Még sohasem éreztem olyan aprónak magam, mint amikor először megláttam gyerekkoromban – mintha megragadtam volna két isteni birodalom közt, az egyik oldalamon a hegyek, a másikon meg a tenger, ezen hatalmas erők, amik jelentéktelen hús- és csonthalommá redukáltak engem. Ennek hála az Arachessen olyan hatalomként vésődött elmémbe, ami nagyobb tagjainak egészénél – valami, ami nagyobb mindannyiunknál. Természetes, érveltem, hogy a Só Öregtorony az egyetlen dolog, ami létezhet itt, eme két világ találkozásánál.

Persze többé már képtelen voltam úgy látni a tájat, mint akkoriban. Nem mintha nem láttam volna a magam módján – ne tapasztaltam volna, talán mélyebben is, mint azon a napon. Immáron a szó minden értelmében *éreztem* az engem körülvevő világot, jelenléte minden szögből körbefogott. A sziklás szirtek minden egyes egyenetlen éle – szürke –, a part mente – zöld –, a poros, száraz, lábikrát csiklandozó fű – fakóarany.

Semmi gyászolnivalóm nem volt. Többet nyertem, mint amennyit veszítettem. Ezt mondanám mindenkinek, aki csak megkérdez.

Azonban titkon, a lelkem egy olyan szegletében, amiről igyekeztem tudomást sem venni, hiányzott, hogy képes legyek *látni* mindezt. Néha, amikor kijöttem ide, próbáltam felidézni azt az emléket – a látás emlékét tízéves koromból.

– Nem figyelsz, Sylina – mondta a Látóanya, mire előrekaptam a fejemet. A szirtek közti köves ösvényeken lépkedtünk, szorosra húzva a köpenyünket az arcunkat csípő, sós szélben.

Igaza volt. Valóban nem figyeltem oda.

– Bocsánatodért esedezem.

Hallottam a hangjában meleg mosolyát.

– Nem kell bocsánatot kérned. A felemelkedés nehéz. És tudom, hogy Raethé különösképpen nehéz volt számodra.

Ez volt az, amit mindig is, már gyerekkorom óta, olyan nagyra értékeltem a Látóanyában. Vészjósló, hatalmas, szigorú volt – igen. De közben kedves, melegséggel teli és figyelmes is. Annyira szükségem volt erre, amikor megismertem őt. Még mindig úgy éreztem, hogy szükségem van rá.

Ebből az okból nem is vesződtem azzal, hogy hazudjak neki.

– Nehezemre esik megbirkózni vele – ismertem be.

– Raeth élőbb, mint korábban bármikor. De tudom, hogy ezzel tisztában vagy.

– Igen.

Felemelkedés, nem halál. Sohasem halál. Az Arachessen nem hitt a halálban, csakis a változásban. Csakúgy, ahogy a szemünk elvesztése sem jelentette a látásunk elvesztését, a szívdobogás megszűnése sem jelentette az élet elvesztését.

Ettől függetlenül nehéz volt nem gyászolni valakit, aki immár mindössze levegő és föld és víz formájában létezett, ahol nem maradt hely mindazon emlékeknek, gondolatoknak és tapasztalatoknak, amik egy embert emberré tettek.

– Mi aggaszt téged, Sylina? – kérdezte a Látóanya.

Nem feleltem, mire halkan felkacagott.

– Mindig rejtélyes teremtés voltál. Már akkor is, amikor rád leltünk.

– Én… – Nagyon óvatosan választottam meg a szavaimat. – Úgy éreztem, Raeth sorsa elkerülhető lett volna, és emiatt keserűséget hordoztam a lelkemben. Ezt a terhet viszont nekem kell cipelnem, nem Ashának.

– Nem csak Raethről van szó.

Nem feleltem. Nem tudtam rájönni, hogyan tehetném meg anélkül, hogy úgy érződjön, mintha nem neheztelnék. Talán mivel nehezteltem is.

– A Szövő nevére, Sylina, csak mondd el, mi jár a fejedben! – A Látóanya a fejét rázva, kedveskedve meglökte a vállamat. – Ez nem kihallgatás.

– Nem szeretek olyan gondolatoknak hangot adni, amik nem érdemlik meg.

– És biztos vagyok benne, hogy Acaeja hálás is az ájtatosságodért. De a kedvemért!

Akaratlanul is összeszorítottam a fogamat, mint tettem azt mindig, amikor eszembe jutott az a lövés, amit majdnem leadtam, ám végül mégsem tettem meg.

– Akkor és ott véget vethettem volna a dolognak – mondtam egy hosszú pillanattal később. – Tiszta rálátásom volt a férfira, lelőhettem volna. Le is akartam őt lőni.

– Miért nem tetted?

Nem szerettem, amikor a Látóanya ezt művelte – amikor olyan kérdéseket tett fel, amire már tudta a választ, csakis azért, hogy hangosan is kimondassa velünk azokat a szavakat.

– Mert Asha rám parancsolt, hogy vonuljak vissza.

– Valóban ezért nem tetted meg?

Megtorpantam, és felé fordultam. A Látóanya sétált tovább.

– Gyerünk! – ösztökélt. – Miért mondta neked azt Asha, hogy vonulj vissza?

– Úgy érezte, fogytán az időnk arra, hogy elmeneküljünk.

– Nem ez az egyetlen oka. – Ekkor a Látóanya is megállt, és felém fordult. – Az Arachessen csakis azért létezik, hogy a Nővérek építészei legyenek azon sorsnak, amit a Szövő mutat nekünk. Nem bírák vagyunk. Se nem hóhérok. Hanem Acaeja istennő követői, és az ismeretlen követői.

Az arcom elpirult – bosszantott, hogy ezt így magyarázzák nekem, és szégyelltem magam, amiért a Látóanya, akit annyira csodáltam, láthatóan úgy érezte, szükségem van erre.

– Tudom, Látóanya. És el is köteleztem magam emellett.

– Ó, tudom, hogy így van, Sylina. Ezért is mondom el ezt neked. Mivel elkötelezett Arachessen vagy. A szálak elkötelezett Nővére. A Szövő elkötelezett leánya. És tudom, nagy belső küzdelmeket folytatsz emiatt. Az hiszem, olyan okok miatt, amik túlmutatnak azon, amit te magad megértesz.

– Csak… annyi a szenvedés – mondtam. – Nem pusztán Raethről van szó, vagy Asháról, hanem…

– Emlékeztet téged – segített ki a Látóanya – a saját múltadra.

Szégyelltem magam az erre bennem fejét felütő, védekező harag miatt.

– Tisztelettel, Látóanya…

Felemelte a kezét. A mozdulat mintha falat emelt volna közénk – a jelenléte az enyémnek feszült.

– Nem kell sem egyetértened, sem vitatkoznod velem. A nap végén nem számít, hogy szerinted igazam van-e, vagy sem. Hosszabb életet éltél az Öregtorony falain túl, mint az Arachessen tagjainak legtöbbje. Tudom, hogy ez nehéz volt számodra. Bizonyos szempontból megzavarta a kiképzésedet. Olyan módokon, amiken – büszkén mondhatom – túlléptél.

Az arcomat forróság perzselte. Nem szerettem erre gondolni. Már jó hosszú idő eltelt azóta, hogy legutoljára kénytelen voltam megvédeni magam azon vádakkal szemben, hogy mivel olyan idősen kerültem ide, sohasem lehetek jó Arachessen.

– A múltad erős igazságérzetet nevelt beléd. Ez erős harcossá tesz, megerősíti a meggyőződéseidet. Ugyanakkor azt is jelenti, hogy nehezedre esik megbirkózni azon ténnyel, hogy nincs ezen a világon sem jó, sem rossz, pont, mint ahogy bennünk sem él sem jó, sem rossz. Csakis az, ami Helyes a sors szemében.

Azt kívántam, bárcsak azt mondhatnám, nincs igaza. Az évek alatt igyekeztem kivésni magamból ezt a vonást, a lelkem eme darabkáját, ami olyan megszállottan törődött az igazsággal és az igazságossággal. És lényegében alapos munkát végeztem e téren.

Morális szempontból nem létezett jó vagy rossz. Mindössze az, amit elrendelt a sors, és amit nem. Az, ami Helyes volt az istennőnk által szőtt szálak alapján, és az, ami eltért attól, ahogy lennie kellett volna. Ítélkezni afölött, hogy mi melyik ezek közül, nem a mi tisztünk volt.

Majdnem ugrottam egyet, amikor egy meleg kéz az arcomhoz ért. A Látóanya cirógatása röpke és gyengéd volt.

– Kedves a szíved, Sylina – mondta. – Ez ajándék Acaeja szemében, akkor is, ha időnként tehernek tűnik számodra. Szelídítsd meg a világ iránti elvárásaidat! De ne oltsd ki a lángodat! Szükséged lesz rá ahhoz, ami előttünk áll.

Ami előttünk áll?

Nem kellett látnom az arckifejezését ahhoz, hogy megérezzem a Látóanyában bekövetkező változást, a jelenlétét beárnyékoló komorságot.

– Mi az? – kérdeztem.

A Látóanya elhúzódott tőlem, és továbbindult. Egy hosszú pillanatig nem felelt.

– Előző éjjel a sötétségbe pillantottam.

Megtorpantam.

A sötétségbe pillantani. Így nevezték a jövendőlátásnak az Arachessen legmagasabb rangú tagjai – általában kizárólag a Látóanya – által végzett, bonyolult formáját. Akkor hát ez volt az oka az utóbbi pár napban a Látóanya távollétének. A sötétbe való pillantás elhúzódó, fáradságos feladat volt, aminek nyomán a művelője hosszú órákra, néha egész napokra jóformán megszűnt létezni a világ számára. Ugyanakkor azzal az előnnyel járt, hogy a használója általa közelebb került ahhoz, hogy maga is isten legyen, ellenben a legtöbb emberrel, akiknek sosem lehetett erre esélye.

– Mit láttál? – kérdeztem.

– Acaeja megmutatta nekem a hódítót. Megmutatta nekem, milyen borzalmas következményeket vonna maga után, ha sikerrel járna. A tettei nem Helyesek. Fenyegetést jelentenek Acaeja birodalmára és az egész Fehér Pantheonra.

A szemöldököm felszaladt.

Ez aztán erős, igen erős vád volt.

– Hogyan? – préseltem ki magamból. – Miért?

Éreztem a Látóanya fanyar mosolyát.

– A Szövő, szívünk hálája övé, rejtélyes teremtmény. Csupán szálakat mutat meg nekem, sosem a szövetet. Ahhoz azonban eleget láttam, hogy megértsem szándékait. A hódítót meg kell állítani. – Szemöldöke megrándult. – Ha most bánod is azt a kihagyott lövést, már nem fogod sokáig.

Egy pillanatig meg sem tudtam szólalni. Aztán…

– Azt akarod, hogy én menjek.

– Valóban.

– De én…

– Lángra van szükségünk, gyermekem – mondta egyszerűen a Látóanya. – És benned megvan. De ha nem kívánod a feladatot…

– Kívánom.

Túl gyorsan szóltam. Túl lelkesen.

Arachessenként töltött éveim alatt megannyi küldetést kaptam. Mindegyiket nagy gonddal, pontosan, csendben vittem végbe. Kétszer olyan keményen edzettem, mint mások, hogy kompenzáljam kései kezdésemet, mindazt, amit tudtam, a többiek mindig is felrónak majd nekem. És erre fel is figyeltek. Gyorsan emelkedtem a ranglétrán, ha szeretetet nem is mindig, de tiszteletet küzdve ki magamnak.

Ugyanakkor ebben az utóbbi pár hétben… a lényem olyan részei, amiktől azt hittem, már rég megszabadultam, ismét nem hagytak nyugodni. Olyan mélyre rejtettem őket, amennyire csak tudtam, de zavart a tudat, hogy a Látóanya így is észrevette.

Tanúja voltam már, miképp taszítanak ki Nővéreket az Arachessen soraiból. Az istennőnk fegyelmet, távolságtartást követelt. Nem heves érzelmeket.

E küldetés ajándék volt a számomra. Nem állt szándékomban elfecsérelni.

– Köszönöm, Látóanya – hajtottam fejet. – Elfogadom a feladatot.

A Látóanya felfelé döntötte az államat, felemelve lehajtott arcomat.

– Mindenki megérdemel egy második esélyt – mondta, majd belém karolt, ahogy sétáltunk tovább.

– Mit tudsz a Vérszülött vámpírokról? A Vér Házáról?

Az Arachessen alaposan tanulmányozta az összes kontinenst és az összes rajtuk található, fontosabb királyságot. Mivel olyan izoláltak voltak, a vámpír Házakat nehézséget okozott túl részletesen megismerni, de megvoltak a magunk módszerei.

– Eleget tudok a történelmükről – feleltem. – Tudom, milyen kapcsolatban állnak az istennőjükkel.

Nyaxia, a vámpírok anyja, notóriusan védelmezte népét, immáron kétezer éve uralkodva kizárólagosan Obitraes kontinense fölött. Azonban réges-régen a Vér Háza megkérdőjelezte és megsértette Nyaxiát, talán még el is árulták őt – olyan elfogadhatatlan módon megsértették, hogy azon ajándékok helyett, amelyeket a másik két Ház tagjai kaptak, átok lett a jussuk. Nem sokat tudtunk az átokról, csak annyit, hogy vámpírmértékkel ifjonti és ronda halálhoz vezetett. A Vér Házát nemcsak az emberi nemzetek vetették meg – akik nem akarták, hogy bármelyik vámpírkirálysághoz is közük legyen –, hanem a két másik vámpír Ház is.

– Azzal tisztában vagy – szólt a Látóanya –, hogy rettentő gyakoriak köztük a látók?

Ezt nem tudtam.

– Persze gondjuk van rá, hogy ez az információ ne legyen széles körben ismert – folytatta. – Azonban a Vér Házának összes nagyobb katonai műveletét egy látó kíséri, aki általában végig a műveletet vezető parancsnok közvetlen közelében marad. A királyuknak, állítólag, van egy látója, aki soha nem mozdul mellőle.

Furcsának tűnt, hogy Nyaxia egyik királysága ilyen szinten támaszkodjon a látókra. Nyaxia semmi olyan varázserőt nem adott követőinek, amit a jövő kifürkészésére lehetett volna használni – ami azt jelentette, hogy a látóik minden bizonnyal olyan emberek voltak, akiknek istenei

effélére felhasználható varázserőt adtak imádóiknak. Mint például Acaeja.

– Ez alól a hódítónk sem kivétel – tette hozzá a Látóanya. – Neki is van egy látója. Csatlakozz hozzá, épülj be a seregébe, és figyeld, mit cselekszik! Ha sikerülne megszerezned a bizalmát, látójaként páratlan betekintést nyernél a terveibe.

– Nem azt mondtad, hogy már van látója? – kérdeztem, mire a Látóanya bólintott.

– Van neki. Egyelőre.

Nem kellett többet mondania. Rögtön megértettem, mire is utasít – hogy teremtsem meg a magam lehetőségét.

– Az erői észak felé tartanak – mondta a Látóanya. – Nem tudom, mik a végső tervei az országunkat illetően, de azt igen, hogy most a pythorakirály ellen indult. Meg kell tudnunk, miért, és azt is, hogy mi egyebet tervez. Tarts vele! És aztán, amikor eljön a megfelelő pillanat, meg fogod ölni.

Évekkel ezelőtt rögvest végezni akartam volna vele. Mostanra azonban már tisztában voltam vele, hogy ha az ember levágja egy kígyó fejét, kettő nő a helyére. Többre lesz szükség egy, a férfi szívébe mártott tőrnél ahhoz, hogy véget vessünk ennek.

Érkezésekor a dolog talán ilyen egyszerű lehetett volna. De többé már nem, most, hogy már megvetette a lábát.

– Nem fogok hazudni neked, Sylina – figyelmeztetett a Látóanya csendesen. – Ez veszélyes és kellemetlen feladat lesz.

– Minden feladat veszélyes és kellemetlen.

Ennek legalább lesz súlya.

A Látóanya bólintott, tökéletesen megértve engem.

– Menj hát! – mondta. – Utazz a medencéken át! A hódító ma éjjel délnyugat felé indul.

Nem vitatkoztam. Nem kérdeztem meg, hogy elbúcsúzhatok-e. A szálak amúgy is mindannyiunkat összekötöttek.

Fejet hajtottam előtte.

– Köszönöm, Látóanya!

Elindultam vissza az Öregtoronyba. Összeszedem a holmimat, és egy órán belül útnak is indulok.

A Látóanya nem követett engem.

– Szője az istennő szövetét kedvedre! – szólt utánam, hangja beleveszett az óceán szelébe.

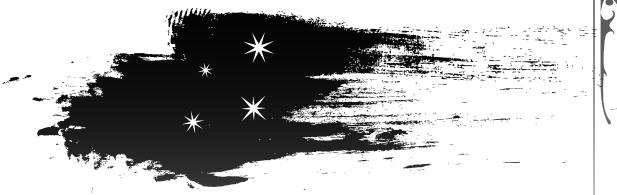

NEGYEDIK FEJEZET

Régebben néha festettem.

Amikor megérkeztem a Só Öregtoronyba, magammal hoztam pár festményemet – kis firkákat, amiket a jegyzetfüzetemben készítettem, hogy múlassam az időt. Az érkezésem estéjén is csináltam egyet a tengerről és a sziklákról – olyan gyönyörű látvány volt, nem álltam meg, hogy meg ne örökítsem, már amennyire apró kezem erre képes volt.

A Látóanya másnap rálelt a rajzra, amikor a Nővérek a tesztjeim megkezdése előtt átkutatták a holmimat. Hosszú ideig tartotta kezében a jegyzetfüzetet, szemkötős tekintetével meredve a papírra.

– Ez micsoda? – kérdezte tőlem.

– Az óceán – feleltem.

– Nem – mondta. – Ez papír.

Varázsereje pillanatok alatt ízekre tépte a lapot. Akkor még nem tudtam, hogy az, ahogy azok a papírfecnik az óceánba szállnak, lesz az egyik utolsó dolog, amit csakis a szememmel látok majd. Talán ezért is álmodtam néha még mindig róla – azokról a pillangószárnyak módjára

lebbenő, festett színfecnikről, amiket olyan könnyedén felemészt a világ.

Mindössze papír, ahogy azt a Látóanya is mondta.

LEVEGŐ UTÁN KAPKODVA törtem fel a víz alól. A hirtelen hideg levegő olyan volt, mint egy arcon csapás, melytől a már önmagában is összezavaró élmény minden egyes érzékemre egyszerre hatott sokként.

Egyes Nővérek állították, hogy nem zavarja őket ez az érzés, de biztos voltam benne, hogy hazudnak. Hiába utaztam már tizenöt éve a medencéken keresztül, a dolog sohasem lett kevésbé gyomorforgató. Vagy talán csak gyűlöltem, ahogy a múltamba rántott a szálak közti pillanatokban.

Kellett egy perc, hogy összeszedjem magam a szikláknak dőlve. Kezemmel a hajamba túrtam, félresöpörve a tincseket az arcomból. Reszketeg lábammal talpra álltam, és igyekeztem számba venni az érzékeimet.

Ami nehéz feladat volt, mivel *olyan rengetegen* voltak.

A tömeg nagy nehézséget tudott jelenteni az Arachessen tagjainak. Szemmel az ember csak egy adott információmennyiséget volt képes egyszerre befogadni. Szem nélkül azonban mi nem rendelkeztünk ilyen korlátokkal. Mindent egyszerre éreztünk. És itt ez most letaglózó volt.

A Látóanya útmutatása különösképpen pontos volt. Nem messze az ellenség táborától érkeztem. Több mérföldnyire északra voltam a legutóbbi célpontjuktól, Vaprustól. Minekutána Glaea területének nagyja kietlen volt, a pythorakirály hadurai pedig előszeretettel tették rá a kezüket az erőforrásokra, a civilizáció általában városállamokba tömörült, amik közt terebélyes, kihalt pusztaságok húzódtak. Lenn, délen ez a senkiföldje sziklás, kopár síkságokból állt.

Követtem a tömeg érzetét. A sziklák széléhez osontam, oda, ahol a szirtek lassan utat engedtek a lapos földnek.

Közvetlenül az érdes kövek mögött elém tárult a hódító szélesen elnyúló tábora.

Olyan sokan voltak, hogy a megannyi aura hirtelen jött léte egy pillanatra letaglózott. Mennyien lehettek – több százan, több ezren? *Több ezren,* döntöttem el. Mindegyikük vámpír. *Másnak* érződtek, mint az emberek, olyanok voltak, mint egy másképp felcsendülő akkord, egy moll hangzat egy dúr ellenében, minden egyes árnyalat csak egy kicsit különböző.

Rögvest tudtam, hogy a tábor hatalmas. Végignyúltam a szálak mentén, hogy megvizsgáljam, mire bonyolult és alaposan a földbe mélyesztett sátrakra, mindenfelé szétszórt ételeskocsikra, és olyan katonákra leltem, akiknek úgy tűnt, eszük ágában sincs elmozdulni onnan, ahol éppen tartózkodnak. Kimerültségük még ekkora távolságból is egyértelmű volt, ahogy tovább állították a sátrakat a tábor szélén.

Csak most értek ide. És úgy tűnt, maradni is szándékoznak, legalább egy pár napig. Hogy miért választották ezt, ahelyett, hogy az általuk legutóbb bevett városban maradtak volna, nem értettem, de hálás voltam az így kapott időért. Meg kellett találnom ezt a látót, megszabadulnom tőle, aztán átvennem a helyét.

Továbbra is a sziklák mögött rejtőzve közelebb osontam a táborhoz. A vámpírok látása tűéles volt, a szaglásuk pedig még annál is jobb, úgyhogy ügyeltem rá, hogy elég távol maradjak ahhoz, hogy se a mozdulataim, se a szagom ne árulhasson el. Azonban még így is sikerült elég közel kerülnöm ahhoz, hogy fel tudjam térképezni a tábor határait.

Bár minden egyes jelenlét egyedi volt, egy ekkora csapatban a harcosok mind összemosódtak, jobban hasonlítottak egymásra, mint amennyire különböztek. Ugyanazt érzékeltem mindannyiuk felől: eltökéltséget, kimerültséget. Csupa ismerős érzést. Megannyi katonával volt dolgom az évek alatt. Ami azt illeti, kicsit furcsa is volt, hogy ezek annyira hasonlóak emberi megfelelőikhez. Bár meglehet,

hogy a háború egyetemes dolog, nem számít, az ereinkben fekete vagy vörös vér csörgedezik-e.

A tábor körül tett utam felénél megtorpantam.

Rögvest felismertem őt. A szürkeség tengerében a lelke sötét, sebes vörös volt. Egy csepp sem érződött benne embereinek hétköznapi fásultságából. Nem, az ő lelke rendületlen, heves – *haragos* volt. Az a fajta harag, ami kiszorította a lélegzetet a tüdőmből.

Az ő sátra volt az egyik legnagyobb, közel a tábor déli széléhez. Kilépett belőle, és kihúzta magát, végighordozva tekintetét az emberein.

És aztán egyenesen felém fordult.

Elakadt a lélegzetem, majd visszahúzódtam a sziklák árnyai közé. Egy néma lépés hátra. Kettő. Három. Túl messzire voltam tőle ahhoz, hogy láthasson vagy érezhessen, még az ő élesebb érzékeivel is. És mégis…

A férfi egy hosszú pillanatig a sötétségbe meredt. Egyenesen felém.

Aztán sarkon fordult, és visszament a sátrába.

KÉT NAPNYI MEGFIGYELÉSBE és várakozásba tellett, hogy ráleljek a látóra.

Rettentő nagy volt rá az esély, hogy ember lesz – valaki, akinek ereje a Fehér Pantheon egyik tagjától származik. Úgyhogy a nappali órákban voltam a legéberebb, amikor a vámpírok visszavonultak vastag vászonból készült sátraikba, a tábor pedig elcsendesedett.

A második napon feltűnt a nő.

Akkor lépett elő, amikor a nap magasan járt az égen. A tábor szélén kapott sátrat, nem messze a hódítóétól. Valóban ember volt, pont ahogy azt sejtettem. Idősebb – talán a hatvanas évei közepe felé járhatott. A jelenléte olyan szilaj és koros, mint egy elkopott kőszikla. Nem tudtam volna

megmondani, melyik isteneket imádja. Viszont ez nem is számított.

Egy kis táska volt nála, amiből virágok kandikáltak ki. A viaszgyertyák súlyát is éreztem a zsákban – imádkozni indult.

Követtem őt, a tábor közelében még tisztes távolságból, majd ahogy egyre távolabb és távolabb ért a sátraktól, fokozatosan, nagyon lassan közelebb merészkedtem hozzá.

Hamarosan már vagy félmérföldnyire voltunk a tábortól, egy sziklás tó partján, engem pedig alig pár lépés választott el tőle.

És aztán ahogy a nő letérdelt, hogy elhelyezze hevenyészett oltárjának tárgyait, támadásba lendültem. Elképzeltem, ahogy egy láthatatlan szál megfeszül köztünk, egyetlen, a lelkünket összekötő szál, és átléptem rajta. A világ előbb elfonnyadt, majd új alakot öltött körülöttem. Fél lélegzetnyi idő sem telt el, és már közvetlenül a látó mögött voltam, a tőröm félúton a háta felé.

Mielőtt még lecsaphattam volna rá, a nő megfordult. A mozdulat olyan hirtelen volt, hogy kissé meginogtam, és ellencsapásra számítva változtattam a testhelyzetemen. A nő azonban nem támadott. Csak meredt rám. Ilyen közelről éreztem arcának ráncait. A tekintetében ülő bölcsességet.

– Látlak – mondta.

– Számít ez? – feleltem, mire ádáz kacajt hallatott.

– Valószínűleg nem. Furcsa, hogy az egész életemet a jövőbe tekintve töltöttem, és soha még csak fel sem merült bennem, hogy a halálomat majd egy hozzád hasonló, kibaszott szektatag hozza el. Nos, nem szokásom szembeszállni a sorssal. – Ajka megrebbent. – De veled azért megküzdök.

Több eszem volt annál, semmint hogy alábecsüljek egy boszorkányt, akkor is, ha ilyen veszélytelennek tűnt. Még azelőtt félreugrottam, hogy lecsapott volna a kezén fellobbanó fénnyel kapva felém. Az orromat csípős, égett bűz töltötte meg, ahogy a láng helyettem a füves földbe csapódott.

De varázserő vagy sem, könnyű küzdelem volt. Megfeszítettem a körülötte lévő szálakat, a levegőn csusszanva át,

hogy elkerüljem a támadásait, és mindössze pár percre volt szükségem ahhoz, hogy a háta mögé kerüljek, és a karomat a nyaka köré fonjam. *RECCS*, ahogy a lábammal kikaptam az övét alóla, addig csavarva a térdét, amíg az meg nem adta magát. A látó felüvöltött fájdalmában. Nem engedtem, hogy összeroskadjon, a mellkasomhoz szorítottam őt.

Nem lett volna szabad haboznom.

És mégsem álltam meg, hogy meg ne kérdezzem, arcomat ősz, drótszerű hajának nyomva:

– Miért? Miért segítesz neki?

A nő horkantott egyet.

– Azt hinné az ember, hogy a te istennőd egyik gyermeke csak megérti, hogy a világ rettentő máshogy fest, attól függően, hol is állsz. Vagy talán pont azért vették el a szemedet, hogy ezt ne láthasd. – Elfordította a fejét, éppen csak annyira, hogy rám tudjon nézni. Éreztem méregédes mosolyát. – Mennyi idős voltál? Négy? Öt?

Nem feleltem, és talán már a némaságom magában elárulta neki – vagy talán a varázsereje lelt rá arra a válaszra, amit az ajkam megtagadott tőle.

– Ó, kései madárka voltál! – kacagott. – Nem csoda hát, hogy ilyen kétségbees...

Végighúztam a pengét a torkán. A vére meleg és sós volt az arcomon. Utolsó lélegzetvételei olyan hangon szóltak, mint egy bugyogó patak.

Engedtem, hogy a földre rogyjon, a száraz talaj pedig úgy nyelte el bíborszín vérét, mintha az már rég áhított eső lett volna.